

[Erhard Jakobsen]

mærksomhed her i tinget – tør man nok sige – havde spurgt, hvorfor det var gået galt, kom hr. Svend Auken selv ind på de mange ord, han brugte. Man tør nok antyde, at man fik syn for sagn, da man senere hørte hr. Svend Auken bruge mange ord i en bestemt sammenhæng. Nu vil jeg gerne sige, at man altid kan diskutere, hvor mange ord der skal bruges, men når jeg tillader mig at være vismand på det punkt, så er det, fordi jeg fra højeste sted – det er Ekstra Bladet – har på print, at jeg er en mand af få ord, selv om det så tilføjes, at jeg bruger dem tit. Jeg vil altså som dommer i denne sag sige, at det er helt afgjort, at hr. Svend Auken brugte for mange ord. Det vil hr. Svend Auken selv erkende, når han efterlæser det lille opgør, han ganske unødvendigt foretog med vore udmærkede kolleger fra den nordlige del af vort rige.

Socialdemokratiet har ganske specielt ikke grund til at gå i rette med nogen som helst, der måtte stemme – jeg siger ikke, de gør det i dette tilfælde, men der måtte stemme – taktisk. Jeg har en varig erindring om situationen, dengang man kørte rundt med hr. Moses Olsen for at få mig bragt i en eller anden klemme. Jeg tør nok antyde, at da blev der opereret med de nordatlantiske brikker, så det stod efter. Derfor er socialdemokratiet måske det parti, der mindst af alle skulle tale om det.

Jeg er glad for, at vore venner fra de nordatlantiske øer klart stod fast på, at grundlovens bestemmelse om, at intet medlem af dette ting er bundet af noget andet end sin overbevisning, gælder for ethvert medlem af dette ting. Men det var synd, vi skulle have dette intermezzo, det var unødvendigt, og det har ikke gavnet hr. Svend Aukens muligheder og hans partis muligheder for at få medindflydelse på den politiske udvikling.

Når vi kommer til de vigtige ting som ungdomsarbejdsløsheden, synes jeg i og for sig, det er meget betegnende, når hr. Svend Auken siger, at regeringens forslag er helt utilstrækkelige, og i anden forbindelse siger, at der næsten ingen forskel var på socialdemokratiets forslag og regeringens forslag. Ja men hvad tror man da arbejdsløshedsproblemet er? Tror man, det er noget, man kan købe ud af verden med 20 mill. eller 30 mill.

eller 50 mill. kr. mere eller mindre? Det har jo ikke spor med det at gøre.

Jeg har tillid til, at regeringens forslag – og det ville også gælde socialdemokratiets forslag i den retning – kan skaffe noget mere uddannelse, og man kan prøve at gætte sig til, hvilken uddannelse der i fremtiden i højere grad vil have chance for at give beskæftigelse end nogen af dem, vi har nu. Alt det kan man gøre, dér kan man bruge penge. Men man kan gå hen og tage fejl. Man har ikke garanteret de unge en stilling, fordi man har garanteret dem en uddannelse. Lad os endelig ikke give falske løfter i den retning. Men det er helt givet, at 50 mill. kr. eller 100 mill. kr. mere eller mindre på det alter, de gør hverken fra eller til.

Så må man ind i betragtningen: hvor mange milliarder er det, vi har at spille med? – sådan som det så rigtigt blev fremdraget både af hr. Gammelgaard og af hr. Fogh Rasmussen. Det er forkert at bilde ungdommen ind, at her er der en regering, der næsten ingenting vil gøre ved de unges problem, og så er der en opposition, der vil gøre alting. Man må nok spørge: hvorfor i alverden har man så ikke gjort det noget før? Der har været et ungdomsarbejdsløshedsproblem mindst lige så alvorligt som nu. Ja, det bliver jo i én forstand mindre og mindre alvorligt. Vi ved, at om nogle år sker der en drastisk ændring i de unges strategiske placering på arbejdsmarkedet, så problemet har været endnu alvorligere 2-3 år tilbage, end det bliver i fremtiden. Der er altså ikke fundet på det geniale. Det er det, vi har peget på før: når folk slipper fri for at være ministre, så er det helt utroligt, hvad de har af geniale ideer til at løse alverdens problemer. Det er bare synd, at det altid kommer lige en postgang for sent.

Det er vigtigt at fastholde det, regeringen har gjort. Den afvisende holdning over for socialdemokratiet i denne sag vil vi gerne have en del af æren for. Den tror jeg alle fire partier har været ganske enige om. At ønske af fuld kraft at få socialdemokratiet med, det er én ting, men derfor at foretage en sådan ændring – selv på overfladen – af den holdning, regeringen har, det vil være meget, meget farligt.

Det har vist sig ved mange lejligheder, at erhvervslivet er vældig følsomt over for signaler herindefra. Med hensyn til selskabsskatten ville bare en tilkendegivelse af, at